

васъ? Найдѣте си вы нозѣ, ако искате да ходите. Рѣцѣ-тѣ рекли: зашто да работимъ мы сами за всички вы? Найдѣте си рѣцѣ, ако вы трѣбватъ. Още повече мѣмрали уста-та: голѣмо безуміе правимъ, да жвачемъ непрестанно хранѣ за желудѣка, та да ѣжмила послѣ той съ леснотѣ. Нека си намѣри уста, кому сѣ нужны. Еднакво и очи-ты ся мрѣщили: зашто тыя сами да бдятъ и да гледатъ безпрестанно за всичко-то тѣло. Сѣще-то казали и всички-ты други уди и отреклися занапрѣдъ да слугувать единъ другому. Но что послѣдова отъ това? Понеже нозѣ-тѣ не щяхъ вече да ходятъ, нито рѣцѣ-тѣ да работятъ, нито уста-та да ѣдятъ, нито очи-ты да гледатъ: всичко-то тѣло и всички-ты уди хванѣхъ да вѣнѣжтъ и да умиратъ мало по малу. Тогава разумѣхъ, че сѣ направили глупаво, и сговорихъся да оставятъ тойзи свой планъ. Отъ тогава единъ удъ хванѣ да служи другому, и всички-ти ся пакъ съживихъ и укрѣпихъ.

Яко добръ го разказа, сынко, продѣжи старецъ Теофилъ, като ся поусмихнѣ. Нѣкои, чяда мои, повече отъ лѣнность нѣматъ усердіе да слугувать на други-ты чловѣци, а нѣкои и отъ зависть. А! зависть! тя е лошъ порокъ! Има чловѣци безумни на свѣта, които сѣ навыкнѣли да не сѣ никога благодарни отъ колкото имѣтъ сами, и затова не имъ е драго, кога гледатъ или слушатъ, че други чловѣци сѣ колкото нихъ, или повече отъ нихъ благополучни.